

MC-tuần IV-thứ bảy
(Gr 11,18-20 / Ga 7,40-53)
Duyên Thập Tự Lê Van Đoàn

SỰ THẬT ĐAU LÒNG !!!

Hôm nay, ngày thứ bảy tuần bốn Mùa Chay, chúng ta lại có dịp cùng nhau suy niệm về Lời Chúa. Mùa Chay là một thời gian quý giá khi Giáo hội mời gọi chúng ta sống chậm lại, giữ tĩnh lặng nhiều hơn và dò xét chiều sâu của tâm hồn mình. Các bài đọc hôm nay, trích từ sách Giê-rê-mi-a và Tin Mừng Gio-an, cung cấp cho chúng ta một tấm gương đôi khi không thoải mái, một tấm gương tiết lộ một sự thật cơ bản: sự thật đau đớn về sự trung thành với sự thật đòi hỏi một lòng can đảm có thể đi đến hy sinh.

1. Con Chiên Bị Dẫn Đến Lò Mổ

Bài đọc thứ nhất, trích từ sách ngôn sứ Giê-rê-mi-a (11,18-20), làm chúng ta kinh ngạc bởi sức mạnh đau lòng của nó. Giê-rê-mi-a ví mình như một “con chiên hiền lành bị đem đi làm thịt”, bị dẫn đến lò mổ. Ông không hề hay biết về những mưu đồ của kẻ thù mình, của những kẻ muốn bịt miệng ông, dập tắt tiếng nói ngôn sứ của ông. “Cây đương sức, nào ta chặt nó đi, loại nó ra khỏi đất dành cho kẻ sống, để không còn ai nhớ đến tên tuổi nó nữa!” (Gr 11,19). Những lời này đối với chúng ta rất quen thuộc và mang tính ngôn sứ, vì chúng báo trước âm mưu sẽ dẫn đưa Chúa Giê-su lên thập giá.

Hình ảnh “cây tươi tốt bị đốn hạ” khi đang còn tràn trề sinh lực và sức mạnh, “con chiên vô tội bị dẫn đi làm thịt” không kháng cự, là một ẩn dụ mạnh mẽ về con người vô tội bị ngược đãi và bị huỷ diệt. Điều đó nhắc nhở chúng ta rằng sự thật, sự tốt lành, vẻ đẹp – chân thiện mỹ – thường bị coi là mối đe dọa bởi những người thích bóng tối hơn ánh sáng, sự dối trá hơn tính xác thực.

Nhưng bài đọc này - với kinh nghiệm của ngôn sứ Giê-rê-mi-a - không chỉ cho chúng ta nhìn thấy các nạn nhân. Nó cũng đối diện chúng ta với thực tế của những kẻ âm mưu, những kẻ thao túng, những kẻ huỷ diệt. Và đó là lúc câu hỏi trở nên mang tính cá nhân hơn, khắt khe hơn. Đối với mỗi người chúng ta. Bởi vì, chúng ta nên thành thật tự vấn lương tâm xem trong cuộc sống của mình, chúng ta đã bao giờ tham gia, dù là gián tiếp, vào những hành động làm tổn thương, gạt ra ngoài lề hoặc phá hủy sự vô tội của người khác chưa? Chúng ta đã bao giờ, bằng sự im lặng hoặc thờ ơ của mình, cho phép sự bất công chiến thắng chưa? Chúng ta có khả năng nhìn vào gương và nhận ra những khoảnh khắc chúng ta đứng về phía những người “chặt cây”, thay vì những người bảo vệ nó không? Và ngược lại, chúng ta có can đảm để được như Giê-rê-mi-a, như Chúa Giê-su, để bảo vệ sự thật, ngay cả khi điều đó khiến chúng ta phải chịu sự ngược đãi, bị từ chối, hoặc thậm chí là bị xã hội lên án không?

2. Một Bản Án Mù Quáng Lớn

Tin Mừng Gio-an (7,40-53) đưa chúng ta vào một cảnh chia rẽ, xung đột công khai. Chúa Giê-su giảng dạy trong Đền Thờ, và những lời của Người làm xáo trộn, chất vấn, chia rẽ. Một số người cảm động bởi sự thật trong thông điệp của Người, những người khác, đặc biệt là các thượng tế và người Pha-ri-sêu, cảm thấy bị đe dọa sâu sắc. Họ

quyết tâm bắt giữ Người, bịt miệng Người, không phải vì Người là một tội phạm, mà vì Người thách thức quyền lực, lối sống, cách giải thích Luật của họ.

Điều đáng chú ý nhất trong đoạn văn này là sự mù quáng triệt để và có chủ ý của các nhà lãnh đạo tôn giáo này. Họ từ chối nhìn thấy các dấu hiệu, nghe những lời làm chứng về tính cách cứu thế của Chúa Giê-su. Họ thậm chí còn bác bỏ lời chứng của các lính canh, mặc dù bối rối bởi sự khôn ngoan và quyền năng của Chúa Kitô. “Bọn dân đen này, thứ không biết Lễ Luật, đúng là quân bị nguyên rửa!” Và của Ni-cô-đê-mô, một người Pha-ri-sêu can đảm dám biện hộ cho Người. “Ông cũng là người Ga-li-lê ư? Hãy tìm hiểu đi, ông sẽ thấy không một tiên tri nào xuất thân từ Ga-li-lê.” (Ga 7,52). Họ thích giam mình trong những xác tín, những thành kiến của mình, hơn là mở lòng mình cho khả năng để nhận biết Chúa Giê-su là Đấng Cứu Thế.

Hoạt cảnh đáng buồn này đặt chúng ta đối diện với chính chúng ta, với sự mù quáng của chính chúng ta. Bao nhiêu lần, trong cuộc sống của mình, chúng ta từ chối nhìn thấy những gì làm xáo trộn niềm tin của chúng ta, xem xét lại những xác tín của chúng ta, bước ra khỏi vùng an toàn của chúng ta? Bao nhiêu lần chúng ta gấn bó với ý tưởng của mình hơn là với chính sự thật? Chúng ta có can đảm để cho Tin Mừng chất vấn mình, để cho cuộc gặp gỡ với Chúa Kitô biến đổi mình, ngay cả khi điều đó có nghĩa là duyệt xét lại cách suy nghĩ, thói quen, giá trị của mình không? Chúng ta có sẵn sàng được như những người lính canh, như ông Ni-cô-đê-mô, dám làm chứng cho những gì chúng ta đã thấy, những gì chúng ta đã nghe, những gì chúng ta đã trải nghiệm, ngay cả khi điều đó khiến chúng ta phải đối mặt với sự chỉ trích hoặc bị từ chối không?

3. Mùa Chay: Một Thời Gian Của Sự Thật Đau Đớn, Nhưng Giải Phóng

Mùa Chay là thời gian của ân sủng, thời gian của sự trút bỏ, thời gian của sự hoán cải. Nhưng nó cũng là, và có lẽ quan trọng nhất, một thời gian của sự thật. Một thời gian để đối mặt với những khía cạnh đen tối của trái tim chúng ta, những vùng tối trong cuộc sống của chúng ta. Một thời gian để nhận ra tội lỗi, sự yếu đuối, giới hạn của chúng ta. Một thời gian để xác định những lời dối trá mà chúng ta tự nói với mình, những ảo tưởng mà chúng ta tự mãn.

Con đường sự thật này hiếm khi dễ dàng. Nó có thể đau đớn, khó chịu, thậm chí đáng sợ. Nhưng nó là hoàn toàn cần thiết nếu chúng ta muốn tiến bộ trên con đường thánh thiện, nếu chúng ta muốn trở thành những môn đệ đích thực của Chúa Kitô. Bởi vì chỉ khi nhận ra sự nghèo khó, sự dễ bị tổn thương của mình, chúng ta mới có thể đón nhận lòng thương xót của Thiên Chúa, ân sủng của Ngài biến đổi và chữa lành.

Trong Mùa Chay này, chúng ta hãy can đảm. Đừng sợ lặn sâu vào bên trong chính mình. Chúng ta hãy cầu xin Chúa Thánh Thần soi sáng, hướng dẫn chúng ta, ban cho chúng ta sức mạnh để đối diện với sự thật, ngay cả khi nó đau đớn. Và chúng ta hãy để sự thật này giải phóng chúng ta, thanh tẩy chúng ta, biến đổi chúng ta, để chúng ta có thể trở thành những chứng nhân đích thực về tình yêu của Thiên Chúa trên thế giới, những chứng nhân không sợ nói sự thật, yêu sự thật, sống sự thật.